

GÉCZI JÁNOS

Physiologus

39.

*nem maradt több belőle
zúg – mint szenci molnár breviáriumban a fűvek – a zsoltár
így is ő az Ist*

40.

semmi vagyok: a név is elmúlt

*a hegytetőn
mivel ott van legközelebb
örökzöld ciprusok és angyalnyelvíű cserjék között
a temető
amelyről el nem dönthető
az éden vagy annak földi mása
a vadkakukkfű-illatú paradicsomkert
esetleg az alvilág előzetese: sötét liget –*

*riadt harang mellett temetlek
a fakoporsó lakkos fedeléről lecsúsznak a hangok
s hiába tudom kit eresztenek
a finoman súrlódó kenderkötelekkel
a kíméletlen virágok között
le az agyagtól sárga kövecses gödör fenekére
hiába futok a kamaszderekú ösvényen
alá
a szentek nevével eljegyzett
növényeken utcákon tereken át
hiába –
a hegytetőn befogott időtől
el attól a képtől*

*az árnyéktalantól
nem menekülhetek*

*ebben a csőszzerű vörös délutánban
akár egy misztikus a saját rózsájával
vagy az ima a benne összecsomósodott Úrral
igyekszem megosztolni
a szavakon – veled –
és visszaáradni egy kezdeti tömör mozdulatlan mondatba*

*a semmi vagyok: ez az örökséged
nem marad se a hosszú hajú fűz
se jóslat pettyes kavicsa se az áttetsző húsú hal
az áttetsző üvegű tengerben
semmi vagyok hogy így legyek veled*

*már nem tudom milyen az az arc
amely belefütyöl a tükörbe – egy repedés
vagy annyi se
ma kihűl az ágy
hajnalra nem találja kép a tárgyát
amelyről a sötétedéskor hártvaként levált
s az üreg
amely – talán most még – őrzi a formát
fölszívódik s hegtelen beforr*